

Čtrnáct dní uteklo jako voda. Cítil jsem se jako znovuzrozený a připravený věnovat svůj život daleko důležitějším věcem, než jsem doposud mohl. Na sraz tento den, tedy 14. listopadu, jsem se těšil jako dítě na vánoční nadílku. Vstal jsem brzy ráno, na postel si nachystal oblek s košilí a kravatou, abych mohl reprezentovat, a malý notes s tužkou, abych si mohl na srazu dělat zápisky. Své poznámky jsem chtěl zúročit při možných budoucích debatách o víře a Bohu. Dopoledne jsem mámě pomohl se všemi domácími pracemi, abych se nemusel ničím zatěžovat odpoledne. Chtěl jsem si být naprosto jistý, že se srazu zúčastním a nic mi do toho nevleze. Mámě jsem opět sdělil, že jdu s Kubou ven, jen si místo piva dám něco nealkoholického. O svých opravdových plánech jsem jí neřekl, ani nevím proč. Nedokázal jsem to zatím sdělit svému okolí, asi jsem se bál předsudků. Ke křesťanské víře se máma sice stavěla kladně, ale nevím, co by mi řekla na to, že chodím na tajné srazy konající se v bytě se zataženými závěsy a že se pravděpodobně dopouštím protistátní činnosti. Chtěl jsem mámu vyvarovat veškerých problémů, už si toho zažila příliš.

Tentokrát jsem z bytu vyšel před půl čtvrtou. Doprovázelo mě nádherně slunečné podzimní počasí. Krásně jsem stihl tramvaj, dokonce jsem nezapomněl koupit si jízdenku. Na Husovu ulici před dům číslo 117/38 jsem dorazil osm minut před čtvrtou. Cestou z tramvaje jsem potkal starší pár, který byl také na minulém srazu. Tak jsem se s nimi při cestě dal do řeči. Zjistil jsem, že starší pár za otcem Radomírem dorazil až z Prahy. Jejich cesta byla prý velice finančně náročná, poněvadž prý ani jeden moc nevydělávali, ale přesto byla pro ně moc důležitá. Museli opustit rodinu a rodný dům v Praze, aby mohli svůj život věnovat Bohu a otci Radomírovi. Svého rozhodnutí však vůbec nelitovali. Byli si naprosto jistí, že se jejich životy záhy změní, jako by druhý den měli nástup u bran

svatopetrských. Před vchodem jsme potkali další členy, kteří se také očividně těšili na další sraz. Dokonce se zde ukázalo i pár nových tváří. Poté, co jsem slyšel jejich rozhovory, jsem zjistil, že pro ně výklad otce Radomíra není nový a že se s ním už párkrát setkali. U vchodu do bytu na nás opět čekal bratr Jaromír, který nás všechny srdečně přivítal pozdravem a úsměvem od ucha k uchu.

„Pán s vámi všemi. To je skvělé, že jste dorazili v tak hojném počtu. Vidím, že jde s vámi i Martin. Z toho mám opravdu velkou radost.“

Bytem se znovu prolínala silná vůně čerstvě udělané kávy. Jelikož se mnou necloumala nervozita jako posledně, šel jsem si také dát kávu do kuchyně. Jaromír šel do kuchyně s námi. Nikdo v ní nestál.

„Ukažte, já vám kávu udělám,“ dal se Jaromír do velké objednávky instantních káv.

„A v obýváku jsou na stole udělané chlebíčky, běžte si dát.“

Poté, co jsem si vzal kávu, šel jsem si pro chlebíček do obývacího pokoje. Na stole u zdi, která byla naproti vchodu do místnosti, stály tácy s chlebíčky a malé talířky. Na levé straně opět sedělo osazenstvo, které se mezi sebou bavilo o minulém sezení a o jiných, vskutku běžných věcech. Napravo seděl otec Radomír ve svém křesílku, popíjel kávu a vedl rozhovor s paní Olgou, která nás minule tak zasáhla svým srdceryvným životním příběhem. Když jsem vešel do místnosti, otec Radomír se na mě podíval a řekl:

„Jsem rád, že vás tu dnes vidím, Martine.“

„D-děkuji, já také.“

Otec mě naprosto překvapil. Nejen tím, že na mě promluvil, ale i tím, že znal mé jméno. Nikdy jsem mu ho neřekl, neměli jsme nejmenší šanci promluvit si na první schůzi. Nejspíše se o mně bavili s Jaromírem. Těžké zaskočení vystřídal pocit vyvolenosti. Cítil jsem se skvěle jenom tím, že promluvil právě na mě. Nikdo jiný si toho nevšiml, ale pro mě tohle gesto znamenalo velice mnoho. Pak jsem si vzal chlebiček a sedl si do osazenstva, na stejnou židli jako naposled. Vedle mě seděl starší pár, se kterým jsem sdílel společnou cestu z tramvaje. Starší paní, Marie se jmenovala, se se mnou dala opět do řeči.

„A co vás sem přivádí, Martine?“

„Noo, vlastně ještě moc nevím. Před pár lety jsem přišel o blízkou osobu, tak asi proto. Možná teda taky nejsem, nebo jsem nebyl spokojený se svým životem. Ještě si úplně nejsem jistý.“

„Chápu, mladí lidé toho mají dnes hodně, režim nás nenechává moc dýchat. Jsem velice ráda, že jste sem přišel.“

„Mě to taky těší, jenom si nejsem jistý, jestli dokážu svůj život vložit Bohu. Nezpochybňuju svoji víru, ale sebe, jestli na to mám.“

„Nebojte se, je to přirozené. Až nastane chvíle nechat starého života a vydat se na cestu Boží, tak to určitě poznáte. Já s manželem jsme to také neměli ze dne na den. Ale jsme nesmírně rádi, že jsme odešli z našich starých životů a teď jsme tady. Otec Radomír nám velice pomohl.“

V tu chvíli se otec Radomír zvedl ze svého křesla a zahájil sraz.

„Posadte se prosím. Děkuji. Pán s vámi a dobrý den. Jsem velice rád, že lidé, kteří tu byli naposled, opět dorazili. Dokonce tu vidím nové tváře, a tváře sice známé, ale jsou poprvé u nás v Liberci. Děkuji moc všem, že dorazili, a děkuji Bohu, že nám umožnil se sejít v tak hojném počtu. Se spoustou z vás jsem mluvil a myslím, že lidé, kteří tu dnes sedí, mají své srdce na správném místě. Dlouho jsem nad tím přemýšlel, jestli to mám uskutečnit, ale myslím, že lidé, co tu sedí, jsou na to připraveni. Já i náš Pán máme s vámi velké plány a myslím, že všichni na to máte. Jsem na vás moc hrdý. Všichni jste na to připraveni. Ale o tom až později.“

Všichni se podívali na lidi sedící kolem nich. Myslím, že to ohromilo všechny. Na spoustě tváří jsem zahlédl úsměv a štěstí. Byli jsme vybráni Bohem, abychom mu sloužili. Mé původní pochyby, jestli na to mám, ustoupily stranou a zmizely do prázdna. Cítil jsem a věřil, že ať je to cokoliv, já na to mám. Dokážu to splnit. Všichni si užívali radost z momentu. Cítil jsem, jak paní Marie pomalu dosahuje nirvány. Z jejích očí a tváře se dalo vyčíst neuvěřitelné štěstí a vykoupení. Myslím, že tomu s manželem obětovali opravdu hodně, a ať je čekalo cokoliv, cítili to jako povinnost a úděl. Trochu mi vadilo, že to otec načal a následně přerušil. Potřeboval jsem vědět, co přijde. Nutně jsem to potreboval, jako alkoholik dalšího panáka.

„Myslím, že je ještě potřeba probrat jednu věc, než se s vámi podělím o tu skvělou novinu. Taková věc přijde jednou za život a není radno si s tím zahrávat, protože se to už nebude opakovat. Musíte se rozhodnout dnes a tady. Jde o úděl, který není jednoduchý, a ne každý je na to připraven. Nebudu se na vás zlobit, jestli se oddělíte a rozhodnete se, že to pro vás není. Pak s námi ale nemůžete pokračovat. Nechci, aby to

pro vás znělo jako že vás Bůh nebude mít rád, ale je to nutné. Bůh mi dal jasný úkol, a to postavit komunitu od základu, která mu bude sloužit věčně a bezmezně. Je mezi námi pár lidí, kteří si jsou jisti a dokázali opustit své bývalé životy.“

Začal ve mně lehce narůstat strach. Nebyl jsem si jistý, jestli úplně vím, co to znamená. Byl jsem si jistý, že jsem připravený na cokoli, co přijde, ale jsou lidé, které asi nedokážu opustit.

„Vůbec se nebojte. Poté, co opustíte svůj starý život, budete moci navštěvovat své milé, pokud budou věřit ve vás a v našeho Pána. Takže pokud si myslíte, že na to nejste připraveni, teď je chvíle, abyste nás opustili. A já věřím, že všichni, co tu sedí, jsou silní a jsou připraveni na to, co pro ně Bůh přichystal.“

Přemýšlel jsem nad tím, ale nezvedl jsem se. Nikdo se nezvedl, nikdo nevydal ani hlásku. Ticho v místnosti bylo doslova ohlušující. Hned mě napadlo, že rodina od paní Marie asi není věřící, když ji opustili. Pomyslel jsem si, že je to dobře, tak milí lidé přece nebudou ztrácet čas s rodinou, která je zaostalá a zaslepená. Musel jsem mámu přesvědčit, aby se mnou šla na další sezení. Nechtěl jsem ji opustit. Otec Radomír se na nás usmál.

„Věděl jsem, že mám kolem sebe ty správné lidi. Jako vždy měl náš Pán pravdu. Víte, taková oddanost není lehké rozhodnutí, ale vězte, že vás za to Bůh odmění. Není nic čistšího než naše víra a naše láska.“

Otec se na chvíli odmlčel, jako by z ticha měla přijít správná chvíle. Pak se zhluboka nadechl a spustil.

„Přesně za týden společně podnikneme cestu do naší vybudované kolonie. Do naší nové země, země svaté. Místo, jež nám

nadělil náš Pán pro naši svatou misi. Dostanete jedinečnou příležitost sloužit svému Pánu u důležitých misí a poznáte radost a štědrost Boží. Jsem nesmírně rád, že jste to zrovna vy a že se mnou můžete podniknout tuto cestu.“

Všechny v místnosti zavalila vlna radosti a štěstí, včetně mě. Byl jsem tak nadšený, že jsem mezi hrstkou lidí, kteří dostali takovou příležitost. Větší ani podobné štěstí jsem za svůj život nepocítil. A nebyl jsem sám. Lidé se začali objímat, dávat si pusy na tváře, navzájem si gratulovat a nakonec se rozezněl hluboký potlesk. Dokonce většina osazenstva začala plakat. Ze vzduchu byl cítit neskutečný závan nirvány.

„Děkuji, děkuji.“

Lehkým mávnutím ruky otec naznačil, že se potlesk může utišit.

„Moc vám i našemu Pánu děkuji. Doufám, že cítíte stejné štěstí jako já.“

Osazenstvo kývlo hlavou, upřeně se dívaje na otce. Každý byl naprosto uchvácen a nikdo tomu nemohl uvěřit. Čekali jsme napjatí, co se bude dít dál. Co skvělého nám ještě náš otec poví. Myslím, že si otec Radomír náramně užíval moment obdivu a úžasu. Radost svých oveček přímo nasával. Chvilí proto nic neřekl, aby mu jediné sousto obdivu neuteklo.

„Taak, konečně to ze mě spadlo. Ale musíte vědět několik věcí, než se budete moci vypravit na cestu vašeho života. Proto se odjezd uskuteční až za týden. Následující týden musíte totiž využít k přípravám. Každý musí být připraven. Berte to jako svůj niterní úklid před odjezdem. Každý má své záležitosti, které si musí před odjezdem zařídit. Vše vám poví tady Jaromír.“

Otec si sedl do křesla, vytáhl z kapsy bílý kapesník, otřel si lehce zpoceně čelo a začal dopíjet svou kávu. Jaromír se mezitím zvedl ze židle, která stála vedle křesla otce Radomíra, a stoupl si před nás na pomyslné jeviště. Lidé se dali do rychlé debaty mezi sebou, každý však šeptem. Ptali se navzájem, jestli tomu ostatní mohou uvěřit, a každý každého utvrzoval, jaké nás potkalo nesmírné štěstí. Jaromír lehkým mávnutím ruky naznačil, aby se osazenstvo uklidnilo.

„Prosím potichu, jsem tak rád, že jste dostali tuto šanci. Ale teď musíte dávat všichni dobrý pozor. Všichni musí tyto úkoly splnit před odjezdem. Jsou to nesmírně důležité věci, tak pokud můžete, radši si je napište.“

Z kapsy u prsou jsem vytáhl malý zápisník s tužkou. Jediný detail mi nesměl uniknout.

„Za prvé, každý si sepiše informace o sobě. Celé jméno, datum narození, bydliště a všechny rodinné příslušníky. Nejlépe telefonní kontakt na někoho z rodiny. Jedná se jenom o malou formalitu. Za druhé, pokud s vámi rodinní příslušníci nepojedou do země svaté, určitě se s nimi rozlučte, jak se patří. Nebojte se, budete je moci navštívit během vaší mise. Jenom to může trvat klidně čtrnáct dní až několik týdnů, než si budete moci na chvilku odpočinout od vašich údělů. Určitě si vyřešte všechny pohledávky, které by bylo dobré vyřídit, potom už na ně nebudete mít čas. Také se musíte očistit od všech ďáblem spjatých věcí, jinak nemůžete svoji cestu započít. To znamená, abyste se zbavili těch prokletých papírků, kováků a zlatých cetek, které požírají naše duše a svádí nás k hříchům. Existuje jediná cesta, jak se dají využít, a to darovat je našemu Pánu a naší víře. Proto prosíme, darujte vaše úspory nebo jiné

cennosti nám a my je využijeme pro vaše dobro, pro dobro naší kolonie, pro našeho Pána, a vaše hříchy vám budou odpuštěny. Pokud máte doma slušné oblečení, tím myslím obleky s košilí nebo nějaké důstojné šaty, zabalte si je s sebou. Jinak oblečení si budete moci vybrat na místě. Hlavně teplé oblečení, pomalu přichází zima. Vezměte si také Bibli, pokud ji máte, ta je moc důležitá. A jako poslední, vezměte si s sebou otevřené srdce. To je ta nejhlavnější věc, kterou každý z nás musí udělat.“

S úsměvem na tváři Jaromír dokončil svoji část, pak si sedl na svou židli, položil ruku na rameno otce a povídá:

„Otče, myslím, že jsou připraveni. Cítím obrovskou sílu z lidí, kteří tu s námi sedí.“

„Máš naprostou pravdu, Jaromíre. Takže za týden v šest hodin večer se sejdem tady před domem. Doufám, že se těšíte stejně jako já.“

Také se usmál a vzápětí začal další hluboký potlesk. Já se dal do potlesku vestoje. Byl jsem naprosto šťastný. Pak otec uklidnil publikum a rozloučil se s námi.

„Děkuji vám moc a jsem na vás pyšný. Uvidíme se za týden ve čtyři. Ještě jednou děkuji a Pán s vámi.“

Za hlubokého potlesku otec odešel. Než jsem si stačil uvědomit, že jsem chtěl s otcem ještě mluvit o mém bratřovi, byl už dávno pryč. Rozhodl jsem se, že to s ním proberu až v kolonii. Následně si všichni vzali své věci a dali se do jedné fronty. U vchodu do bytu stál Jaromír a každý mu před odchodem děkoval. Děkovali za štěstí, děkovali za úděl, děkovali za příležitost ukázat, co v nich je, děkovali za otce Radomíra. Já jsem se chtěl také zúčastnit děkovačky. Jaromírovi jsem poděkoval za to, že mi opět

vrátil smysl a jiskru do života. Popravdě jsem se při tom málem rozbřečel. Bratr Jaromír mi také poděkoval za mou účast a mile se se mnou rozloučil. Následně jsem vyšel z domu a vydal se na tramvaj se šťastným pocitem nového začátku.

Když jsem přišel domů, okamžitě jsem šel za mámou. Celý nadšený jsem jí vše převyprávěl. Od toho, jak jsem se tam dostal, až po to, jak mi to změnilo život a že se vydávám na důležitou misi. Máma na mě však zůstala koukat s otevřenou pusou. Pak prolomila to trapné ticho.

„Co to znamená? A kde jsi na to sakra přišel? To mě opustíš jako všichni před tebou?“

„Nee, neboj. Teď přijde to nejlepší. Můžeš jet se mnou. Můžeme začít odznovu, nový život, který konečně bude dávat smysl. Copak to nechápeš, jaké nás potkalo štěstí?“

„Promiň, ale asi nechápu. Já nikam nepojedu, to ses zbláznil. Kde se to v tobě vzalo?“

„Notaak, musíš jet se mnou. Je to pro nás nesmírně důležité,“ dodal jsem s úsměvem na tváři.

Máma však už nevydala ani hlásku. Jen na mě koukala jako na vraha. V očích jí byla vidět stejná bolest jako tehdy, když nás opustil bratr. Začala se zvedat a pomalu odcházet. Zkoušel jsem na ni ještě promluvit.

„No tak, prosím, musíš také jet.“

Ani hlásku. Jenom mlčky odešla do své ložnice. Zůstal jsem v šoku. Cítil jsem těžkost na hrudi, cítil jsem zradu. Jako by mě máma odkopla na ulici. Nemohl jsem pochopit, proč se z toho neraduje, když nás potkalo

něco tak skvělého. Pak jsem přistoupil k zavřeným dveřím do ložnice a mluvil na mámu přes dveře.

„Neboj mami. Jedu až za týden, tak si to můžeš promyslet. A kdyby ses náhodou nerozhodla jet, tak se uvidíme. Za čtrnáct dní se tu zastavím.“

Ze zavřeného pokoje nevyšel žádný zvuk. Odešel jsem spát smutný, že se mnou neodjede do nové země svaté.

Následující týden byl naprosto depresivní. Máma z pokoje vůbec nevycházela, dokonce se zamkla. Občas byl slyšet pouze tichý pláč. Mnohokrát jsem zkoušel na mámu promluvit. Mnohokrát jsem jí zkoušel vysvětlit, jak je to důležité, jaké máme štěstí a že když pojedeme spolu, už nepocítíme žádné trápení. Marně. Ani jednou se mnou nepromluvila. Byl jsem z toho smutný. Ve středu toho týdne jsem zašel za Jaromírem, abych si s ním o tom pohovořil. Jaromír mi řekl, že pokud mě v mé misi máma nepodpoří, měl bych jí odpustit a nechat ji za sebou v bývalém životě. Nevěřící s námi do nebe nepůjdou, tak proč se tížit jejich nevděčností. Nakonec ji mohu navštívit, ale to už bude pouze na mně. Poděkoval jsem a se sklopenou hlavou odešel. Cítil jsem se lehce trapně, že mám v rodině jenom nevěřící, kteří se mnou neodejdou. Přesto všechno jsem ale nemohl jen tak opustit svou mámu, jako ji opustila Marie, kterou jsem potkal na srazu. Nedokázal jsem to.

Do soboty jsem ani jednou neviděl mámu odejít ze svého pokoje. Pravděpodobně chodila ven, když jsem byl poslední týden v práci, ale jinak byla vždy zamčená. V sobotu odpoledne jsem už byl naprosto připravený odejít do nového života. Oblékl jsem se do černého obleku s

košilí, do kufru si zabalil náhradní košile, svetr, spodní prádlo, teplé ponožky, Bibli, kartáček a všechny své úspory. Dokázal jsem si našetřit něco málo přes 20 tisíc, doufal jsem, že můj dar bude dostačující. Na dno svého kufru pod všechno oblečení jsem schoval balík, který přišel mému bratrovi. Ani nevím, proč jsem ho vzal. Asi jsem doufal, že si o tom budu moci promluvit s otcem Radomírem. Navlékl jsem na sebe svůj zimní kabát a šel se rozloučit s mámou ke dveřím do jejího pokoje.

„Tak ahoj, za pár týdnů se uvidíme. Už se na to těším. Pošlu ti nějaké dopisy. Tak se tu měj hezky.“

Z pokoje bylo slyšet pouze její dýchání.